

živine sam navzoč njene prodaje prav enako vdeleži, kakor do zdaj, ker vezan je samo, na trg prignano živino po blagajnici izročiti agentu, da jo ta spravi na odločen prostor na trgu; pri prodaji pa sme posredovati sam ali agent, kakor gospodarju po volji. Stranka sme tudi sam kupca poiskati in ceno dogovoriti, in v takem slučaju agentu ostaja samo vnanje posredovanje pri sklepu kupčije. Pristojbine so zmiraj enakomerno poravnati pri kupnini, in to enako tudi v vsakem slučaju plača blagajnica, bodi si da je kupec dober ali slab plačnik, ker to je edino le skrb blagajnična.

Iz vsega tega je razvidno, da pri omenjenem poslu blagajnice in agentov nikakor ni treba, da bi bil lastnik živine na trgu sam navzoč, ker je pričakovati, da bo na novo vredjeno posredovanje prodaje in plačevanja vsako posebej in skupaj popolnem vstrezalo živinorejcem, cena živine pa se naravno, prosto razvijala.

Plačila za prodajo in posredovanje (pristojbine) so zmerna in znašajo za prodajo govedine $\frac{1}{3}\%$, za posredovanje pa $\frac{1}{2}\%$, tedaj skupaj $\frac{5}{6}\%$, to je, $83\frac{1}{3}$ krajcarjev od 100 gold., tedaj se plača od vola prodanega za 300 gold. samo 2 gold. 50 kr. pristojbine.

Konečno je tudi vredno omeniti, da ima blagajnica tudi nalogo, po okoliščinah živinorejcem dajati na kup živine primerne predplače, kar je po okoliščinah važno in vsikakor pripravno sredstvo, gibanje kupčije na živinskem trgu oživljati.

(Dalje prihodnjič)

Gospodarske izkušnje.

Sir varovati plesnobe.

Živo apno se ugasi toliko, da razpade ter se preseje na tankem situ. S to drobno šupo se izdelan surov hleb odzunaj potrese. Apno pospešuje godenje pri siru in zadržuje, da se črvi dolgo ne zaredé v njem, plesnobo pa popolnem zabrani, ne da bi sirovo okusnost kaj kvarilo.

Sode in čebre snažiti.

Moka in otrobi se zamesijo v vodi, potem se ta tekočina zlije v dotično posodo in notri pusti, dokler ne zavre, to kisanje vzame posodi vsak neprijeten duh in plesnobo.

Spomini

na veliko slavjansko romanje v Rim leta 1881.

Spisuje Jos. Levičnik.

(Dalje.)

Ko smo po opravljeni spovedi prišli zopet v baziliko nazaj, brale so se ravno pri mnogih altarjih svete maše; povsod se je nahajalo mnogo romarjev, in ta dan imel sem priliko, pobožnost Poljakov še posebno opazovati in ob enem tudi občudovati. Kako se ti ljudje zlasti med sv. mašo izgledno vedejo, mora se le videti. Pogosto se prekrižavajo; sicer so pa mirni, ko kamnit kip. Med povzdigovanjem priklonijo se tako nizko, da se s čelom skoraj dotaknejo tál. V kapeli sv. Rešnjega Telesa videl sem to jutro, po obleki soditi, neko zelo odlično gospó tega rodú. Bila je še precéj mlada, v črno napravljena. Sodil sem, da je bila morala ravno opraviti spoved; kajti pridša pokleknila je v stran altarja, prekrižala roki čez prsi, pripognila se skor do tal, in v tem položaji ostala kakor zamaknjena prav

dolgo. Prava slika molijočega kerubina bila je to; ob enem pa izvrsten predmet kakemu podobarju.

Proti 8. uri pričeli smo se primikati romarji proti glavnemu velikemu altarju, kjer je bilo uže vse pripravljeno za sv. mašo. Kardinal Boromeo (slavni potomec iz sorodstva sv. Karola Boromeja) opravljal jo je, od sijajnega duhovskega spremstva obdan; iz njegovih rok prejeli smo tudi sv. obhajilo. (Ta gospod je zdaj uže v večnosti; kmalu po našem odhodu je bil umrl.) Poljaki so med sv. mašo in med obhajanjem ves čas prepevali svoje narodne pobožne, a zelo miloglasne pesmi, in prav iz dna srca pomiloval sem, da med tem sv. opravilom ni zadonela tudi kaka pesem slovenska, ki so — kar je res, je res! — pač dokaj lepše in ginjačše memo poljskih. Največi vzrok temu je bil, ker nismo Slovenci skup v eni gostilni stanovali, se premalokrat shajali in tudi do pravega časa se ne o tem dogovorili. Ker je bilo število obhajancev zelo obilno, tedaj gnječa velika, se nisem hotel preveč drenjati v sprednje vrste, in bil toraj bolj pri poslednjih. Po sv. obhajilu podal sem se koj dol pred „konfesijon“ in tu ravnal se po nasvetu pl. baronice Pilat-eve, so proge c. k. gospoda avstrijskega general-konzula iz Benedek, ki je o mojem odhodu v Rim ravno bila na odihu v našem kraju. Govorila mi je takrat besede, katere sem postavil na čelo svojih „Spominov“; dostavila pa ob enem tudi, da se v Rimu mora za prav veliko moliti in prositi, potem se uže kaj izprosi in doseže. Prosil sem res prav zelo nadležno in za zelo veliko zá-se in za vse svoje mi drage, žive in mrtve. Koliko sem bil vlišan — Bog vé!

Moji sorómarji, s katerimi smo navadno najbolj hodili po Rimu, so se mi bili med obhajanjem zgubili; šel sem toraj po končani pobožnosti sam si poiskati zajutrinka v bližnjo kavarno. Škoda, da sem bil to storil! Med časom namreč, ko mene ni bilo v baziliki, nosili so gg. duhovniki med osredjem romarjev, ki so bili v dve dolgi vrsti nastavljeni, v častnem sprevedu vse svetinje, ki se hranijo v Št. Peterski baziliki. Neizrečeno žal mi je bilo, ko sem prišel nazaj v cerkev in to izvedel od zopet najdenih znancev romarjev. Še ta trenutek iz dna srca in duše obžalujem, da sem bil zamudil ta prelepi spreved.

Ker smo bili z znanci zdaj zopet skupaj, sklenili smo, koj tudi opraviti obiskovanje prve cerkve za sv. leto. Odločene so nam bile v to bazilike: Št. Peterška, Sv. Marije Vélike in sv. Janeza v Lateranu. Šli smo toraj gor k podolgasto-okrogli ograji, ki se nahaja spredaj pred „konfesijonom“, in ker so bila vratica odprta, podali smo se prav dol nad grob kneza apostolov, sv. Petra. Bili smo tu tedaj v osredku prekrasnih dragocenosti in olepšav, ob enem pa tudi nekako v pravem osredji vsega katoliškega sveta. Prečastni gosp. dekan Kožuh so nam molili na glas predpisane molitve, ker smo imeli seboj bukvice sv. leta, so postavljene po mil. gosp. proštu dr. Ant. Jarcu. Obiskati se je morala vsaka bazilika po zaukazu dvakrat; zadostilo je vendar, da se je šlo le vùn čez prag dotičnega svetišča, in potem se je koj smelo iti nazaj, kar je veljalo kot drugo obiskanje. Tega polajšanja poslužili smo se tudi mi.

Ker nismo vedeli, kako bo naslednje dni s prostim časom, sklenili smo bili, koj popoludne še obiskovanje družih dveh bazilik opraviti. Storili smo tudi po sklepu.

Kmalu po obedu napotili smo se od našega „hotel-a“ po cesti „Via del Babuina“, čez Španjski trg, memo „Propagande“ in naravnost dol proti baziliki „Sv. Marije Večje“. Uže iz daljave v gledali smo sloveče svetišče, ki ponosno stoji na eskvilinskem griču. Prišli smo od zadnje strani proti njej. Nenavadno visok zvonik